

overalt i Landet. Jeg skal ikke gjøre det; jeg skal blot antyde her, at dersom dette Skridt kunde antages at føre os ud af den Tilstand hvori vi befinde os, af den Klemme, hvori vi ere komne, skulde jeg med Fornøielse være med til det, men da jeg ikke tror, at den Dagsorden, her foreligger, og de Konsekvenser, heraf følger for Folkethinget, ville være skikede til at føre os til en saadan Situation, saa kan jeg for mit Vedkommende ikke stemme for den foreliggende Dagsorden.

Bluhme: Jeg skal kun tillade mig ganske kort at besvare den Ytring, som den høitærede Conseilspræsident fremkom med i Anledning af de Ord, jeg havde udtalt, at Høire fandt sig tilfreds med et Program, der kun havde to Ord, mod hvilke han stillede den Paastand, at Venstres var indsluttet i tre Ord, uden at der bagved dem fra Venstres Side laa Andet, altsaa end Forslangendet om personelle Forandringer. Jeg skal herimod tillade mig at fremhæve, at bagved Venstres tre Ord ligger tværtimod en aldeles bestemt Forderung om, at Regjeringen skal være i Overensstemmelse med Folkets Villie, en aldeles bestemt Forderung om Opretholdelsen af Folkets Bevillingsret ved Siden af Opretholdelsen af Kongens Frihed til at vælge sine Ministre, hvorimod jeg hævdede, at bagved Høires tvende Ord laa i Virkeligheden kun det: Vi ville ikke taale, at de Andre komme til Magten, og denne Udtalelse fik en hurtig og skarper Befrættelse fra den høitærede Conseilspræsidents Side, end jeg havde ventet, idet han nemlig udtalte de Ord, at selv om de gik, saa paaviste vi ikke, hvem der skulde følge efter. Det er netop det, at i Steedet for at hævde Kongens Ret til frit at vælge sine Ministre, saa svares der os: Men hvem skal følge efter, og vi svare tilbage: I følge vor Forsatningsstrofskab er det Kongen, der skal vælge sine Ministre, og vi have ikke det Hverv at nævne Nogen. Men vi kunde forøvrigt frit henvise til, at hvis det høitærede Ministerium endelig en Gang maatte finde det overensstemmende med Folkets Tarv at anmode Hs. Majestæt Kongen om at give det Afsted, saa føle vi os forvisjede om, at Folket saa tydeligt som muligt har viist hen til, hvor Kongen netop vil kunne finde Mænd, der ville kunne arbejde sammen med os. Og naar den høitagede Conseilspræsident mener, at der mangler Forhandlinger, som kunne paavise Mænd, saa mener jeg dog, at her sidde Mænd af Oppositionen, som i en Menneftaalder have arbeidet i Politikkens Tjeneste, og her sidde Mænd, som nu snart i en halv Snes Aar have

forhandlet med Ministeriet om Sagerne, faaet behandlet alle Sagerne, og som vistnok Ingen tør benegte have viist ligesaa god politisk Dygtighed, Indsigt og Kjendskab til Folkets Tarv som de Herrer, der sidde paa høire Side.

Mourad: Jeg kan dog ikke tie til den Indvending, som den høitærede Conseilspræsident gjorde til min Sætning, at en Minister maa kunne sætte sin Villie og sine Forslag igjennem, thi hvis denne Forbrings Opfyldelse skulde være afhængig af, at han skjønnede, at det, der blev indvendt mod Forslaget, var begrundet, vilde den aldrig blive opfyldt. Der er den Forskjel mellem den høitærede Conseilspræsidents og den almindelige konstitutionelle Anskuelse, at den almindelige europæiske Anskuelse er den, at man, for at Nogen skal blive ved som Minister, har den Forderung, at begge Thingene ere enige om, at han bør blive, men den høitærede Conseilspræsident hylder den eiendommelige danske Sætning, at for at han skal gaa, skulle begge Thingene være enige om, at han skal gaa. Det er hele Forskjellen. Jeg skal kun endnu tilføie, at det gjorde mig egentlig ondt at se, at den høitærede Conseilspræsident foruden sine mange andre Befymringer ogsaa har Befymringen med Hensyn til sine Eftermænd. Det skinner igjennem, at naar han blot var fri for den Befymring med Hensyn til Eftermændene, var der Ingenting i Veien for ham. Jeg tror imidlertid, at han med Taalmodighed kan overlade det til Hans Majestæt; han vil nok finde Eftermændene, han har jo dog hidtil fundet ud af det.

Conseilspræsidenten (Estrup): Jeg vil kun gjøre det ærede Medlem, der nu satte sig, opmærksom paa, at det jo ganske vist kan være særdeles vanskeligt at skjelne imellem, hvad der var blot personlige Motiver, og hvad der virkelig var saglige Indvendinger; men i det Tilfælde, der nu foreligger, er Skjønnet overmaade let, thi det, der nu foreligger, er kun Spørgsmaalet, om man uden at indlade sig nogetsomhelst paa Forslagene, skal fæste dem bort.

Mourad: Den høitærede Conseilspræsident er Troldmanden. Naar han blot sagde eet Ord, vilde dette Forslag til en Dagsorden blive forkastet. Hvis han blot vilde erklære: Hvis enten dette eller det andet Thing skulde give mig et Mistillidsvotum, saa gaar jeg, saa vilde han se alt dette styrte sammen; Dagsordenen vilde blive tagen tilbage, og alle Forhandlinger vilde